

ΖΕΣΚΕΠΑΣΜΑ ΤΟΥ ΠΑΠΙΣΜΟΥ ΣΤΗ ΛΑΡΙΣΑ

(3^ο)

Μετά λοιπόν από αυτήν την εκτενή αλλά σχετική με το θέμα μας και απαραίτητη εισαγωγή, λόγω της εορτολογικής συγκυρίας της Κυριακής της Ορθοδοξίας, ας έρθουμε να δούμε σύντομα για τον αν ο Παπισμός είναι όχι μόνο αίρεση αλλά καθαίρεση και αναίρεση του Χριστιανισμού.

Δεν θα χρειαζόταν βέβαια να γίνει καθόλου αυτή η συζήτηση, να υπάρξει αυτός ο προβληματισμός, ιδίως από την εποχή του Μ. Φωτίου, τον 9ο αιώνα, μέχρι των ημερών μας, η διαχρονική και σταθερή συνείδηση του πληρώματος της Εκκλησίας, δέχεται ότι ο Παπισμός είναι αίρεση και παναίρεση, γιατί διδάσκει όχι μία αλλά πολλές αφέσεις. Και η συνείδηση αυτή εκφράστηκε μέσα από αποφάσεις Οικουμενικών και Τοπικών Συνόδων και μέσα από την κοινή σύμφωνη και ομόφωνη διδασκαλία των αγίων Πατέρων. Γινόταν δε και γίνεται μέχρι σήμερα αποδεκτή από το σύνολο των αρχιερέων, ιερέων, ιερομονάχων, μοναχών και λαϊκών. Με μία μόνο εξαίρεση. Σε δύο περιόδους. Τους Λατινόφρονες, τους Φιλοπαπικούς της εποχής του Αγίου Μάρκου Εφέσου του Ευγενικού, της επαύχυντης δηλ. προδικής Συνόδου της Φερράρας – Φλωρεντίας και δυστυχώς και της δικής μας εποχής, των φιλοπαπικών επισκόπων του κύκλου του Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου και των άλλων μεγαλοσχημών Αρχιερέων. Δημοσιεύσαμε αυτόν τον καιρό στον "Ορθόδοξο Τύπο", θα δημοσιευθεί και στο περιοδικό μας την "Θεοδομία" άρθρο με τίτλο: "Ούτε αίρεση ούτε σχίσμα ο Παπισμός. Πιο τολμηροί και από τους παλαιούς οι νέοι Λατινόφρονες". Στο άρθρο αυτό παρουσιάσαμε ένα επεισόδιο από την Σύνοδο Φερράρας Φλωρεντίας, όπως το διασώζει ο ορθόδοξος ιστορικός της Συνόδου, ο Σίλβεστρος Συρόπουλος στα απομνημονεύματά του. Στο επεισόδιο αυτό, οι Λατινόφρονες δηλ. επίσκοποι της Ορθοδόξου αντιπροσωπείας, ισχυρίζονταν ότι δεν έχουμε μεγάλες διαφορές με τους Λατίνους, ότι είναι μικρές οι διαφορές

μας. Κι αν θέλωμε, μπορούμε να ενωθούμε! Όταν αντέτεινε ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, ότι οι διαφορές μας είναι μεγάλες, του απάντησαν ότι δεν είναι ο Παπισμός αίρεση. Και δεν μπορείς να τους ονομάζεις αιρετικούς. Γιατί αρκεί από τους πριν από σένα, μορφωμένους και αγίους άνδρες, δεν τους απεκάλεσαν αιρετικούς. Η απάντηση του Αγίου Μάρκου ήταν ότι ο Παπισμός είναι αίρεση. Και έτσι τον θεωρούσαν και οι προ αυτού άγιοι και θεολόγοι. Δεν ήθελαν όμως φανερά να το διακηρύξουν, να τους παρουσιάσουν ως αιρετικούς, από διάκριση και οικονομία. Γιατί περίμεναν την επιστροφή τους αλλά και γιατί λόγω των δυσκολιών που αντιμετώπιζε η Κωνσταντινούπολη από τους ίδιους, με τις Σταυροφορίες αλλά και από τους Τούρκους, είχαν ανάγκη από την φιλία τους. Τους είπε επί λέξει: "Αίρεσις εσσι και ούτως είχαν ουτήν και οι προ ημών. Πλην ουκ ηθέλησαν θριαμβεύειν τους Λατίνους ως αιρετικούς την επιστροφήν αυτών εκδεχόμενοι και την φιλίαν αυτών πραγματευόμενοι. Ει δε βούλεσθε, δείξω υμίν εγώ όπως είχαν τοιούτους αιρετικούς".

Στην περίφημη επίσης επιστολή του, εγκύκλιο προς τους απανταχού της γης και των νήσων ευρισκομένους Ορθοδόξους χριστιανούς, που έστειλε ο Άγιος Μάρκος ένα χρόνο περίπου μετά από την Φερράρα Φλωρεντία, από την Λήμνο, όπου είχε εξοριστεί, για να ενημερώσει τους Ορθοδόξους για όσα συνέβησαν και συζητήθηκαν στην Σύνοδο, παρουσιάζει μερικά από τα επιχειρήματα των Λατινόφρονων. Ένα λοιπόν από αυτά έλεγε, όπως μας παρουσιάζει και ο Συρόπουλος, ότι ουδέποτε θεωρούσαν τους Λατίνους ως αιρετικούς αλλά μόνον ως σχισματικούς. "Ουδέποτε φησὶ, τους Λατίνους ως αιρετικούς είχαμεν, αλλά μόνον σχισματικούς". Αναφερόμενος ο Άγιος Μάρκος στην αίρεση του Φιλιόκβε, στην βλάσφημη δηλ. προσθήκη στο Σύμβολο της Πίστεως, της διδασκαλίας ότι το Άγιον Πνεύμα εκπορεύεται και εκ του Υιού, που και μόνη αυτή καθιστά τον Παπισμό αίρεση, λέγει ότι τους αποκόψαμε από το σώμα της Εκκλησίας, ως άτοπα και δυσεβή φρονούντας και παραλόγους την προσθήκην ποιήσαντας. Και προσθέτει: "Ουκ ουν (λοιπόν) ως αιρετικούς αυτούς απεστράφημεν και δια τούτο αυτών εκωρίσθημεν. Δια τι γαρ άλλο; Φασὶ γαρ οι φιλευσεβείς νόμοι, αιρετικός εσσι και τοις κατά των αιρετικῶν νόμοις υπόκειται, ο και μικρόν γουν τι παρεκκλίνων της ορθῆς πίστεως. Ει μὲν οὖν ουδέν τι παρεκκλίνουσι οι Λατίνι της ορθῆς πίστεως, μάτην αυτούς ως εοικεν απεκόψαμεν. Ει δε και παρεκκλίνουσι ὅλως και ταῦτα περί την θεολογίαν του Αγίου Πνεύματος εις ὁ βλασφημῆσαι κινδύνων ο καλεπότατος, αιρετικοὶ εισὶν ἄρα. (Εἶναι λοιπόν αιρετικοί). Και ως

Του π. **Θεοδώρα Ζήση**,
καθηγητοῦ της
Θεολογικῆς Σχολῆς
του Πανεπ. Θεσ/νίκης

αιρετικούς αυτούς απεκόψαμεν".

Η κρυστάλλινη αυτή θέση του Αγίου Μάρκου, εκφράζει και την προ αυτού πατερικήν θεολογίαν στο σύνολό της. Έγινε δε δεκτική και μετά από αυτόν, από όλους μέχρι σήμερα. Όπως φαίνεται άλλωστε γενικώς και εκ του ότι εκείνος μεν τιμάει από την Εκκλησία_ ο Άγιος Μάρκος, ως άτλας της Ορθοδοξίας και μέγας Ομολογητής, ενώ οι Λατινόφρονες αντίπαλοί του, οι Βησσαρίωνες και οι άλλοι, που μνημόνευσε ο κ. Παπαζέτης, καταδικάστηκαν στην λήθη και απορρίφθηκαν ως αποστάτες και προδότες της αληθείας. Μαζί με τους φίλους τους τους Παπικούς.

Θα παρουσιάσωμε λοιπόν τώρα σύντομα και ενδεικτικά, μερικές θέσεις Συνόδων και Πατέρων για να φανεί ότι τόσο η αμάθεια και η θεολογική απαιδευσία των συγχρόνων μας φιλοπαπικών Λατινόφρονων, γιατί αν ήταν μόνο άγνοια, θα έπρεπε, πληροφορούμενοι την αλήθεια, να συμφωνήσουν με την Εκκλησία. Αλλά για να φανεί η ηθελημένη και εγωιστική συστράτευσή τους στην πλευρά της παναιρέσεως του Παπισμού και μάλιστα σε μεγαλύτερο και χειρότερο βαθμό από τους παλαιούς Λατινόφρονες της εποχής του Αγίου Μάρκου. Εκείνοι είχαν πίσω τους μία Ορθόδοξη Παράδοση, από τον Μ. Φώτιο και εξής, περίπου πέντε αιώνων, καταδικαστική του Παπισμού ως αφέσεως. Ετούτοι, οι δικοί μας, οι σύγχρονοι, έχουν πίσω τους παράδοση καταδικαστική του Παπισμού, δώδεκα αιώνων! Εκείνοι εδέχοντο ότι τουλάχιστον ο Παπισμός είναι σχίσμα. Ετούτοι ούτε αυτό δέχονται. Θεωρούν ότι ο Παπισμός είναι αδελφή Εκκλησία. Θέση που επισημοποιήθηκε στο Μπαλαμάν του Λιβάνου, το 1993, με θεολογικό διάλογο Ορθοδοξίας και Παπισμού, και ανεπισημώς μεν, αλλά από τα επίσημα χείλη του Αρχιεπισκόπου Χριστοδούλου, διδάξαντος και ειπόντος ότι οι Παπικοί είναι απλώς Χριστιανοί άλλου δόγματος, συμφωνούντος περιχαρώς του και εν τω Παπισμῶ αδελφού του, μητροπολίτου Καλαβρύτων Αμβροσίου.

Ο Μ. Φώτιος εν πρώτοις είναι ὄντως μέγας πρωταθλητής και πρωταγωνιστής εναντίον των

αιρέσεων και επιδιώξεων του Παπισμού, ο μεγαλύτερος και αποτελεσματικότερος αντίπαλός του. Γι' αυτό και εισέπραξε το μίσος και την οργή των Παπικών, περισσότερο από κάθε άλλον Άγιο της Εκκλησίας μας.

Τον ακολούθησαν στην συνέχεια ο Άγιος Γρηγόριος ο Παλαμίας και ο Άγιος Μάρκος ο Ευγενικός, που απετέλεσαν αυτοί οι τρεις, τους τρεις νέους Ιεράρχες, των οποίων, μία ορθόδοξη Σύνοδος πρέπει να ορίσει και την κοινή εορτή τους. Όπως τους αγιογράφησε ήδη ως νέους τρεις Ιεράρχες, η Ιερά Μονή Παρακλήτου Αττικής.

Σε προηγούμενο τεύχος της "Θεοδομίας" δημοσιεύσαμε ένα άρθρο του Αγίου Νεκταρίου, του περασμένου αιώνας, του αγίου του αιώνας του 20ου, ελάχιστα γνωστό, με τίτλο: "Τίνες οι λόγοι της μνήμιδος των Δυτικών κατά του Φωτίου". Ποιοι είναι οι λόγοι της οργής των Παπικών εναντίον του Φωτίου. Ο Άγιος Νεκτάριος θεωρεί ότι τρεις είναι βασικώς οι λόγοι αυτής της οργής εναντίον του Μ. Φωτίου.

"Πρώτον ανέκοψε το εν Βουλγαρία έργον του Πάπα Νικολάου, γνωρίσας τοις Βουλγάροις τις ο διδάσκων την αγίαν, και αληθή και ορθήν πίστην. Δεύτερον επέσπασε την προσοχήν της Καθολικής Εκκλησίας, της Ορθοδόξου Εκκλησίας, κατά των αφέσεων της Δυτικής Εκκλησίας, την οποίαν πρώτος ο Φώτιος ετόλμησε να καταγγείλη, ως αποκλίνουσας εις αίρεσιν. Και κατεδίκασε αυτήν, την Παπική Εκκλησία. Και τρίτον περιεφρούρησε την ανεξαρτησία της Ελληνικής Εκκλησίας ήν οι Πάπαι εζήτουν να υποδουλώσουν. Επί πλέον, λέγει ο Άγιος Νεκτάριος, κατεδίκασε δια Συνοδικής αποφάσεως την προσθήκην του Φιλιόκβε (Filioque) ήν οὔτοι εποίησαν εν τῷ Συμβόλῳ της Πίστεως και ἔθηκεν υπό αφορισμόν τους δράστας. Τούτου ἕνεκα συναισθάνονται εαυτούς βεβαρημένους υπό το ανάθεμα της Συνόδου ταύτης, ής το κύρος μάτην αγωνίζονται να καταρρίψωσιν". Και συμπραίνει ο θαυματουργός, συμπαθέστατος, θεοφιλέστατος και λαοφιλέστατος Άγιος Νεκτάριος: "Η σιάσις του Φωτίου και τα υπέρ της ανεξαρτησίας και της Ορθοδοξίας της Ανατολικής Εκκλησίας προπύργια του Φωτίου, εξησφάλισαν την Εκκλησίαν και εις το μετά ταῦτα. Οι δε κατά καιρούς πρόμαχοι αυτής, ἔνθεν οχυρούσιν ὀπισθεν των προμαχόνων τούτων, ἐτέρωθεν δε, ἐλάμβανον τους υπέρ της Εκκλησίας του Φωτίου αγώνας, ως παράδειγμα αξιομίμπτων".

Αλλά σήμερα ο Μ. Φώτιος όχι μόνον δεν είναι παράδειγμα αξιομίμπτου αλλά και οι υπέρ της Ορθοδοξίας αγώνες του, αποκρύπτονται και αποσιωπώνται. Ενώ βέβαια υποκριτικά και φαρισαϊκά η Ιερά Σύνοδος τῆς κολοβωμένης την μνήμη του. Σε ειδική τελετή την 6η Φεβρουαρίου κάθε έτους, λαμβάνει χώρα κοινή συνεδρία

των ιεραρχῶν με τους καθηγητάς των δύο Θεολογικῶν Σχολῶν, στην οποία λέγονται και ακούγονται πολλά άλλα περί του Μ. Φωτίου, αποφεύγονται ὅμως να εκθεθῶν αυτή η ομολογητική, η αγωνιστική πλευρά της δράσεως του εναντίον του Παπισμού. Προλαμβάνεται ακόμη και η πιθανότητα να μιλήσει κάποιος καθηγητής για τους ανυπαπίκους αγώνας του Μ. Φωτίου. Πριν από δύο ἔτη, η Θεολογική Σχολή του Πανεπιστημίου Θεσσαλονίκης, με εἶχε ορίσει ως ομιλητήν σ' αυτή την εκδήλωση. Όταν ἔφθασε στον Αρχιεπίσκοπο το έγγραφο της Κοσμητείας, ἔδωσε εντολή να ειδοποιηθῆ ὁ κοσμητῶρ, ὅτι δεν είναι επιθυμητός ὁ π. Θεόδωρος ως ομιλητής. Και ωρίσθη ἀν' ἐμοῦ, και το μνημονεύω για την ιστορικὴν μνήμην, ὁ συνάδελφος κ. Αθαν. Αγγελόπουλος. Τόσο πολὺ φοβούνται τον ορθόδοξο λόγο.

Εφέτος επίσης προσέβαλε την μνήμην του Μ. Φωτίου και ὁ μητροπολίτης Θεσ/νίκης Ἀνθιμος, στον εσπερινό της εορτῆς του. Χωρίς να πη τίποτε για τους αγώνες του Μ. Φωτίου, βρήκε ευκαιρία να επαινήσει την επίσκεψη του Πάπα στην Κων/πολη. Και να πη ὅτι: "Τί πάθαμε, τί πάθαμε που ἦρθε ὁ Πάπας;". Ο Μ. Φώτιος αγωνιζόταν εναντίον του Πάπα και ὁ Αρχιεπίσκοπος και ὁ Θεσ/νίκης ἔλεγε: "Τί πάθαμε που ἦρθε ὁ Πάπας;". Πολὺ χειρότερα, πολὺ φρικτά και να τ' ἀκούσει κανείς, εἶναι ὅσα εδήλωσε ὁ Οικουμενικός Πατριάρχης Βαρθολομαῖος. Ανυπαρβαλλόμενα μάλιστα προς ὅσα ἀκούσαμε να μας λέγει ὁ Άγιος Νεκτάριος για τους αγώνες του Μ. Φωτίου, για τα προπύργια της πίστεως που ἔστησε και για τους μετά από αυτόν προμάχους της Ορθοδοξίας, που ἀκολούθησαν το αξιομίμπτο παράδειγμά του. Οι αγωνισθέντες κατά του Παπισμοῦ μεγάλοι ἅγιοι και ομολογητές, κατά τον Πατριάρχην Βαρθολομαῖο, -ἀκούστε- εἶναι ὄργανα του σατανά!! Και ὑπόκειται στην κρίση του Θεοῦ. Ακούστε την ἀπίστευτη, την υβριστικὴν αὐτὴ και βλάσφημη και ἀπίστευτη δήλωση: "Οι κληροδοτήσαντες εις ημάς την διάσπασιν προπάτορες ημών (ὅσοι μας κληρονόμησαν την διαίρεση_ ὅλοι αυτοί οι ἅγιοί μας) υπήρξαν ἀτυχῆ θύματα του ἀρχεκάκου ὄφρους. Και βρίσκονται ἤδη εις χείρας του δικαιοκρίτου Θεοῦ. Αιτούμεθα υπέρ αυτών το ἔλεος του Θεοῦ, ἀλλ' οφείλομεν ἐνώπιον Αὐτοῦ, ὅπως ἐπανορθώσω μεν τα σφάλματα ἐκείνων". Σφάλματα ὁ Μ. Φώτιος, σφάλματα ὁ Άγιος Γρηγόριος ὁ Παλαμίας, σφάλματα ὁ Άγιος Μάρκος ὁ Ευγενικός και τα διορθῶνουν τώρα ὁ Βαρθολομαῖος και ὁ Χριστόδουλος! Τι να πη και τι να σχολιάσει κανείς! Ὁ Θεός να μας λυπηθῆ ὅλους. Και οι ἅγιοι να μας συγχωρήσουν, για το κατήντημα της Αγίας Ορθοδοξίας μας, για το οποίο ευθυνόμεσθε ὅλοι.

(συνέχεια στο ἐπόμενο)

ΛΓΩΝΑΣ

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ
ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 120, ΚΩΔ. ΥΠ. 1603
ΑΠΡΙΛΙΟΣ 2007

Ιδιοκτήτης-Εκδότης-Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τσιόπουλος

Έμπορος - τ. Δημοτ.

Σύμβουλος Λάρισας

ΣΥΝΤΑΞΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ

Γραφεία: Αιόλου 20

& Αστροναυτών

Τ.Κ. 41221 Λάρισα

Τηλ. & Φαξ: 2410 55-11-13

Εκδίδεται με προαιρετικές εισφορές

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ